
I. SØNDAG I FASTE- TIDEN

MATTEUS 26,36-46

TILBAKEMELDING
MOTTAS PÅ EPOST
JE886@KIRKEN.NO

JOSTEIN ENGER

SOKNEPREST I
NORD-AURDAL

KJÆRLIGHETENS FARGE ER BLODRØD

«Størst av alt er kjærligheten».

For noen år siden ble denne korte setningen skrevet med store bokstaver på alterveggen i Tingnes kirke. Som en himmelhvelving over alle kirkelige aktiviteter: **Gudstjeneste, gravferd, korøvelse, konserter, konfirmantundervisning og vigsel: «Størst av alt er kjærligheten».**

Kjærlighetsfargen er rød. Ikke rosa. Ikke flyktige følelser som farer med vinden. Men rød – som blod. Kjærlighet er utholdenhet, offervilje og valg. Kjærlighet kan koste.

I vår tid handler mye om å søke lykke. Være midtpunkt. Få oppmerksomhet. Hva med å gi oppmerksomhet? Hva med å sette andre i sentrum? Hva med å ofre noe for medmenneskene våre?

Kjærlighetens farge er blodrød. Det hadde han forstått, han som hver dag møtte opp på aldershjemmet for å hjelpe sin demente ektefelle med middagen. At kjærligheten er blodrød visste også hun som forsøkte å stoppe en slåsskamp, og som havnet stygt skadet på sykehus.

«Min Far! La dette begeret gå meg forbi», ber Jesus. På sine knær. I Getsemanehagen. «Men ikke som jeg vil, bare som du vil.» Svik og forrådelse venter rundt neste sving. Døden står på lur. Det er et perfekt tidspunkt å stikke av fra alle forpliktelser. Han er helt alene – de andre sover. Hvorfor ikke etablere seg på nytt et annet sted? Skaffe seg et dekknavn? Bli tømrrer, som Josef?

Fordi kjærligheten er blodrød. Et løfte er et løfte. Under middagen litt tidligere på kvelden lofte han å gå foran, og gjøre død til liv. «Dette er mitt blod, paktens blod, som blir utøst for mange så syndene blir tilgitt.» Derfor venter han. På soldatene. På lidelsen. På døden.

I nattverden får vi servert det samme løftet: Han har gått foran, og gjort død til liv. Ikke fordi det var enkelt. Men fordi kjærlighetens farge er blodrød.

«Størst av alt er kjærligheten.»

